

Arrest

nr. 222 258 van 4 juni 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 26 november 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 november 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché Y. HOLSTERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 november 2018 wordt het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Diezelfde dag wordt de beslissing genomen waarbij een inreisverbod werd opgelegd voor de duur van drie jaar (bijlage 13sexies). Dit zijn de bestreden beslissingen.

Eerste bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: G. (...)

voornaam: M. M. (...)

geboortedatum: 15.06.1978 geboorteplaats: Pikine

nationaliteit: Senegal

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 12.11.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen. Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Betrokkene werd gehoord op 12.11.2018 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat hij geen partner of kinderen heeft in België. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen

Betrokkene werd gehoord op 12.11.2018 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat hij hepatitis heeft en dat hij hier geen medicatie voor neemt. Hij verklaart zelf dat dit hem niet belemmert om te reizen. Bovendien werd zijn ingediende regularisatieaanvraag omwille van medische redenen op 13.08.2018 onontvankelijk verklaard. Betrokkene brengt dus geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 20.06.2017 dat hem diezelfde dag ter kennis werd gegeven en aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem op 14.09.2018 door Vreemdelingenzaken Antwerpen aangetekend werd verstuurd. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 12.11.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING tot terugleiding naar de grens:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 20.06.2017 dat hem diezelfde dag ter kennis werd gegeven en aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem op 14.09.2018 door Vreemdelingenzaken Antwerpen aangetekend werd verstuurd. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene reisde op 8.02.2018 het Schengengebied binnen via Orly (Frankrijk) met een geldig visum C, afgeleverd door de Franse diplomatieke autoriteiten. Betrokkene heeft op 3.04.2017 in België een verzoek tot internationale bescherming ingediend. Dit verzoek werd geweigerd door de Dienst Vreemdelingenzaken op 20.06.2017. Deze beslissing werd diezelfde dag aan betrokkene ter kennis gegeven (bijlage 26 quater) met een bevel om binnen de 10 dagen het grondgebied te verlaten.

Betrokkene heeft op 24.07.2018 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 13.08.2018. Deze beslissing is op 14.09.2018 aangetekend aan betrokkene verstuurd door Vreemdelingenzaken Antwerpen samen met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 7 dagen). Betrokkene werd door de stad Antwerpen per aangetekend schrijven geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene werd gehoord op 12.11.2018 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat hij in België is sinds drie maanden. Betrokkene is echter reeds gekend in België sinds 2017. Hij verklaart dat hij in België is omdat hij niemand kende in Frankrijk. Hij verklaart niet terug te kunnen keren naar zijn land van herkomst om hij ziek was.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het (land waarnaar hij teruggeleid wordt) een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene werd gehoord op 12.11.2018 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat hij hepatitis heeft en dat hij hier geen medicatie voor neemt. Hij verklaart zelf dat dit hem niet belemmert om te reizen. Bovendien werd zijn ingediende regularisatieaanvraag omwille van medische redenen op 13.08.2018 onontvankelijk verklaard. Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 08/08/2018 blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend

zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 20.06.2017 dat hem diezelfde dag ter kennis werd gegeven en aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem op 14.09.2018 door Vreemdelingenzaken Antwerpen aangetekend werd verstuurd. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Senegal.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, C. (...), K, attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie Antwerpen, en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merksplas, de betrokkene, G. (...), M. M. (...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Merksplas."

Tweede bestreden beslissing:

"INREISVERBOD

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : G. (...)

voornaam : M. M. (...)

geboortedatum : 15.06.1978

geboorteplaats : Pikine

nationaliteit : Senegal

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 12.11.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 12.11.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 20.06.2017 dat hem diezelfde dag ter kennis werd gegeven en aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem op 14.09.2018 door Vreemdelingenzaken Antwerpen aangetekend werd verstuurd. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de stad Antwerpen via aangetekend schrijven geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkenes verzoek tot internationale bescherming werd geweigerd alsook zijn regularisatieaanvraag op basis van medische redenen.

Betrokkene werd gehoord op 12.11.2018 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat hij geen partner of kinderen heeft in België. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen

Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.

Betrokkene werd gehoord op 12.11.2018 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat hij in België is sinds drie maanden. Betrokkene is echter reeds gekend in België sinds 2017. Hij verklaart dat hij in België is omdat hij niemand kende in Frankrijk. Hij verklaart niet terug te kunnen keren naar zijn land van herkomst om hij ziek was.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het (land waarnaar hij teruggeleid wordt) een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene werd gehoord op 12.11.2018 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat hij hepatitis heeft en dat hij hier geen medicatie voor neemt. Hij verklaart zelf dat dit hem niet belemmert om te reizen. Bovendien werd zijn ingediende regularisatieaanvraag omwille van medische redenen op 13.08.2018 onontvankelijk verklaard. Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 08/08/2018 blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel

in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

2. Over de ontvankelijkheid

Op 21 december 2018 werd verzoeker gerepatrieerd naar Dakar, Senegal. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten heeft volledige uitvoering gekregen, zodat dient vastgesteld te worden dat het beroep tegen het bevel zonder voorwerp is geworden. De advocaat van verzoeker stelt ter terechtzitting zich te gedragen naar deze wijsheid van de Raad.

Het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing is derhalve onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan tegen de tweede bestreden beslissing. Het middel luidt:

"Middelen tegen het inreisverbod

Eerste middel: schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en schending van art. 3 van het EVRM. Verzoeker kreeg een bijlage 13sexies (inreisverbod) betekend. Dat de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werd. De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zal art. 3 van het EVRM, geschonden worden, indien verzoeker dient terug te keren naar Senegal en gedurende 3 jaar de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen niet mag betreden.

IV. 1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier. In de negatieve beslissing die verzoeker ontving in het gesloten centrum wordt gemotiveerd als volgt: "... en verklaart dat hij hepatitis heeft en dat hij hier geen medicatie voor neemt. Hij verklaart zelf dat dit hem niet belemmert om te reizen." Verzoeker neemt wel degelijk medicatie voor zijn ziekte. Dit blijkt ook uit de medische regularisatie. Hij krijgt deze medicatie ook toegediend in het gesloten centrum waar hij momenteel verblijft. Ook uit zijn interview in het centrum van 13.11.2018 blijkt dat hij wel degelijk medicatie nodig heeft. Dit was de reden van zijn komst naar Europa. In Senegal zijn de prijzen voor deze medicatie zeer hoog en zal hij overlijden indien hij dit niet inneemt. Hij zal zo het lot volgen van zijn vader en zus, die beiden reeds overleden zijn aan Hepatitis. Verwerende partij heeft ook weet van het feit dat verzoeker medicatie toegediend krijgt in het centrum. Om dit naast zich neer te leggen en te stellen dat hij geen medicatie zou nemen, is dan ook zeer onzorgvuldig en volledig fout! Hieruit blijkt dan ook de onzorgvuldigheid waarmee ze dit dossier hebben behandeld. Tevens dient te worden opgemerkt dat verzoeker een 2de gehoor had in het centrum op 13.11.2018, reeds na zijn opsluiting om te gaan of er redenen zijn die een opsluiting kunnen verantwoorden.

Verwerende partij dient voorafgaandelijk aan een welbepaalde beslissing een grondig, individueel en zorgvuldig onderzoek te doen. In casu kan daarvan geen sprake zijn gelet op het gehoor dat werd afgenomen op 13.11.2018. Dit werd ook beslist in een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nr. 217 573 van 16.03.2018. Het afnemen van een nieuw gehoor op 13.11.2018 staat haaks t.o.v. het eerder afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding en een inreisverbod. Het onderzoek had reeds moeten gebeuren alvorens men het bevel/inreisverbod aflevert en verzoeker opsluit in het gesloten centrum. In de beslissing wordt gesteld

dat verzoeker reeds gehoord werd i.v.m. zijn situatie, doch dit staat haaks op het feit dat verwerende partij een nieuw gehoor afneemt. Indien men het hoorrecht naar behoren had uitgeoefend, zou een nieuw onderzoek niet nodig zijn. Ook blijkt uit het gehoor dd. 13.11.2018 dat hij wel degelijk medicatie dient in te nemen. In de negatieve beslissing wordt tevens gesteld dat hij verklaarde nog maar 3 maanden in België te zijn. Ook dit is foutief. Op zijn 2de gehoor verklaart hij duidelijk dat hij eerst 3 maanden in Frankrijk heeft verbleven om daarna door te reizen naar België. De beslissing zelf bevestigt deze gang van zaken. Dat duidelijk blijkt dat het dossier en het 1ste verhoor van verzoeker onzorgvuldig werd afgewerkt.

Dit blijkt duidelijk ook uit gehoor van 13.11.2018, dat afgenomen werd nadat hij reeds opgesloten was in het centrum. Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel. Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld." Het mag duidelijk zijn dat dit onredelijk is! Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verwerende partij erin gefaald heeft het dossier van verzoeker grondig te onderzoeken en rekening te houden met alle elementen. Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel. Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen. Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden. Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt. De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden). De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier. De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit. Uit de bestreden beslissing blijkt dat er geen grondig, recent en individueel onderzoek naar de situatie van verzoeker werd gevoerd.... Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat er geen grondig, recent en individueel onderzoek naar de situatie van verzoeker werd gevoerd en dienen er de nodige vraagtekens geplaatst te worden bij het onderzoek dat wel zou gevoerd zijn. Hierboven werd reeds aangehaald dat de motivering en het dossier van verzoeker met de nodige onzorgvuldigheid behandeld werd. Hij neemt wel degelijk medicatie i.t.t. wat gemotiveerd wordt in de beslissing. Dit wordt ook bevestigd door het centrum waar hij verblijft. Ook verzoeker verklaart dit tijdens het verhoor van 13.11.2018. Ook verklaart hij zelf in het 2de verhoor dat hij 3 maanden in Frankrijk heeft verbleven waarna hij de doortocht naar België maakte. Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen. Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur. Vervolgens schendt deze beslissing het motiveringsbeginsel omtrent het inreisverbod. Dat de motivering m.b.t. het inreisverbod onvoldoende is. Dat het duidelijk mag zijn dat verwerende partij gefaald heeft rekening te houden met art 74/11, §1 van de vreemdelingenwet; deze bepaald het volgende: "§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval." Bovendien werden er reeds verschillende arresten van uw Raad uitgesproken, waaruit duidelijk blijkt dat verwerende partij rekening dient te houden met alle elementen in het dossier van verzoeker alvorens een inreisverbod op te leggen. Arrest nr. 92 111 van 27.11.2012 vermeldt immers het volgende:

"Daargelaten de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, dient de Raad vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van driejaar zonder enig onderzoek en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstrekende gevolgen van een inreisverbod, op een onredelijke wijze heeft gehandeld. Een schending van de materiele motiveringsplicht werd aangenomen."

De motivering van dit arrest is natuurlijk ook van toepassing in huidig geschil zeker gezien de gevolgen van een inreisverbod van 3 jaar zodanig groot zijn. Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoeker en de actuele situatie in het land van herkomst en verkeerde voorstelling van de feiten hanteert. Verwerende partij schendt dan ook in deze bestreden beslissing

zwaar de motiveringsverplichting gezien zij niet afdoende verantwoorden waarom in casu een inreisverbod voor de maximale termijn van 3 jaar opgelegd moet worden. Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die dit inreisverbod zou hebben voor verzoeker. Verzoeker mag immers 3 jaar het Belgisch grondgebied en de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen niet betreden, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Men tracht kost wat kost een negatieve beslissing te nemen, zonder een afweging te maken in het dossier van verzoeker! Verwerende partij weigert rekening te houden met alle en het geheel van elementen. Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoeker en alle aangehaalde elementen en stukken en het geheel van elementen, met betrekking tot de beslissing.

IV.2. Schending van art. 3 van het EVRM

Indien verzoeker terug naar zijn land van herkomst dient te keren, zal art 3 van het EVRM geschonden worden. Verzoeker zal in een levensbedreigende, mensonterende en onmenselijke situatie terecht komen. Zijn vader en zus zijn reeds overleden aan Hepatitis. De prijs van de medicatie is torenhoog in Senegal waardoor hij zich deze niet kan veroorloven en dan ook op zeer korte tijd zal overlijden. De inname van deze medicatie is levensnoodzakelijk. Dit heeft hij ook aangegeven in de verschillende verhoren die hij reeds aflegde. Verzoeker neemt wel degelijk medicatie en de situatie in zijn land van herkomst dient dan ook onderzocht te worden bij het nemen van de beslissing, hetgeen verwerende partij heeft nagelaten te doen. Dat er een grondig onderzoek moet gevoerd worden. Dat een gebrek aan dergelijk onderzoek dan ook onaanvaardbaar is! Dat verwerende partij het rechtzekerheidsbeginsel flagrant schendt! Het rechtzekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitlatingen of gewekt vertrouwen niet beschamen mag. Dat dit in casu het geval is en dat de veiligheid van verzoeker gegarandeerd dient te worden."

3.2. Artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen: (...)

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."

De Raad stelt vast dat de verweerder in de bestreden beslissing onder meer motiveert dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Verzoeker zou aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten geen gevolg gegeven hebben. Verzoeker betwist volgend motief niet: *"Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 20.06.2017 dat hem diezelfde dag ter kennis werd gegeven en aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem op 14.09.2018 door Vreemdelingenzaken Antwerpen aangetekend werd verstuurd."*

De Raad moet vaststellen dat het motief, dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan vernoemde eerdere bevelen, overeenstemt met de voorliggende feiten: verzoeker heeft inderdaad geen gevolg gegeven aan de voormelde bevelen om het grondgebied te verlaten. De vaststelling van de verweerder berust dan ook op een correcte feitenvinding.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht of van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, blijkt niet.

Verzoeker voert de schending aan van de hoorplicht en stelt dat hij *"wel degelijk medicatie (neemt)"*. Hij betoogt dat verweerder niet met alle elementen rekening heeft gehouden.

De Raad wijst er echter op dat het vervullen van de hoorplicht slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan verzoeker opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoeker bij het vervullen van zijn hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verweerder zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de verzoeker minder nadelige beslissing te nemen.

Het is dus aan de verzoeker om aan te duiden dat hij de diensten van de verweerder informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op de duur en/of het opleggen van het jegens hem getroffen inreisverbod van drie jaar.

In casu stelt hij dat hij *“wel degelijk medicatie (neemt)”*. Er kan niet worden ingezien hoe deze argumenten de strekking van de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden, aangezien uit de bestreden beslissing blijkt dat rekening is gehouden met de verklaringen van verzoeker: *“Betrokkene werd gehoord op 12.11.2018 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat hij hepatitis heeft en dat hij hier geen medicatie voor neemt. Hij verklaart zelf dat dit hem niet belemmert om te reizen. Bovendien werd zijn ingediende regularisatieaanvraag omwille van medische redenen op 13.08.2018 onontvankelijk verklaard. Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 08/08/2018 blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.”*

De aangevoerde schending van de hoorplicht kan in casu dan ook niet tot de nietigverklaring leiden.

Op 21 december 2018 werd verzoeker gerepatrieerd naar Dakar, Senegal. Het risico dat verzoeker inroept in het licht van artikel 3 van het EVRM is onlosmakelijk verbonden met zijn verwijdering van het grondgebied en dus met het bevel om het grondgebied te verlaten. De rechtspraak waarnaar hij verwijst heeft overigens ook geen uitstaans met inreisverboden maar met verwijderingen. Het inreisverbod maakt een afzonderlijke doch duidelijk accessoire maatregel uit ten opzichte van het bevel om het grondgebied te verlaten van 12 november 2018. Deze schendingen kunnen dan ook slechts dienstig worden aangevoerd tegen een beslissing tot verwijdering, doch zijn in beginsel niet relevant ten aanzien van het bij deze beslissing tot verwijdering gepaard gaande inreisverbod, dat geen verwijdering van het grondgebied gelast, doch enkel inhoudt dat het de betrokken derdelander verboden is om zich gedurende de geldingstermijn toegang te verschaffen tot het grondgebied of te verblijven op het grondgebied van de Schengenstaten (cf. artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet). Bovendien is verzoeker op 21 december 2018 naar Senegal gerepatrieerd.

In het licht van voorgaande is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om te motiveren: *“We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het (land waarnaar hij teruggeleid wordt) een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan. Betrokkene werd gehoord op 12.11.2018 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat hij hepatitis heeft en dat hij hier geen medicatie voor neemt. Hij verklaart zelf dat dit hem niet belemmert om te reizen. Bovendien werd zijn ingediende regularisatieaanvraag omwille van medische redenen op 13.08.2018 onontvankelijk verklaard. Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 08/08/2018 blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”*

Het enig middel is, voor zover onvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC